

naar til disse Ojemed en Ejer skal afstaa en Del af sin Ejendom, kan han forlange, at hele Ejendommen afstaaes. Nu foreslaas der i det foreliggende Lovforslag en ny Bestemmelse gaaende ud paa, at denne Ret har han kun, saafremt Ejendommen efter den forlangte Afstaaelse efter Taksationskommissionens Skøn vilde faa en saadan Størrelse eller lignende, at den ikke hensigtsmæssigt vil kunne anvendes til selvstændig Bebyggelse eller som selvstændig bebygget Ejendom. I det næste Punktum tillægges der Ejeren den samme Ret, saafremt Ejendommen har været benyttet til en Virksomhed, og Afstaaelsen efter Taksationskommissionens Skøn vil medføre, at den ikke længere hensigtsmæssigt vil kunne benyttes dertil. Denne Bestemmelse er i sin Realitet i og for sig vist rigtig; thi man kan vel nok tænke mange Tilfælde, hvor det er urigtigt, at Ejeren, fordi der afstaaes en lille Del af Ejendommen, skal kunne forlange hele Ejendommen afstaaet; men paa den anden Side er det et Indgreb i den Ret, der tilkommer de private Ejere i Øjeblikket. Der er derfor Grund til at overveje denne Bestemmelse noget nøjere. Der er et særligt Forhold, jeg vil gøre opmærksom paa, nemlig at Lovens Ord vistnok ikke omfatter et saadant Tilfælde, hvor Ekspropriationen f. Eks. gaar ud over en Villaejendom, og hvor man eksproprierer det meste af Haven, saa at Huset alene bliver liggende tilbage. Efter Lovens Ord tror jeg ikke, Ejeren kan forlange, at hele Ejendommen skal afstaaes, skønt man dog maatte sige, at der sker et saadant Indgreb i hans Ejendomsret, at det vilde være fuldt beføjet, om der tilkom ham en saadan Ret. Jeg gør dernæst ogsaa i denne Forbindelse opmærksom paa, at Byggeloven paa Frederiksberg af 11. April 1890 § 7 paa dette Punkt indeholder en anden Bestemmelse. Der kan Ejeren kun i eet Tilfælde forlange hele Ejendommen afstaaet, naar der forlanges Afstaaelse i dette Ojemed, nemlig naar den Del, der bliver tilbage, er saa ringe, at der ikke er det ubebyggede Areal, som Loven, dengang Ejendommen blev opført, udkrævede. Det er uheldigt, at der paa dette Punkt, hvor der er Tale om Afstaaelse af Ejendomsret, gælder forskellige Regler i København og paa Frederiksberg. Der burde dog være Ensartethed der. Hvorvel disse Bestemmelser, som jeg sagde før, i Realiteten sikkert bør gennemføres, vil jeg dog finde det rimeligt, at de bliver nærmere overvejede i et Udvalg.

I det næste Stykke i Lovforslaget findes der en ny Bestemmelse, der gaar ud paa, at

saa snart en af Magistraten udarbejdet eller godkendt Plan for et Vejanlæg er blevet offentligt fremlagt, medfører det den Virkning, at de Arealer, der er bestemt til Gader eller lignende offentlig Anvendelse i Terræner, som overvejende er ubebyggede, indtil videre ikke maa bebygges eller indrettes til Brug paa anden Maade, der vil komme i Strid med den planlagte Anvendelse. Denne Bestemmelse er sikkert ogsaa rigtig, og da der i de følgende Bestemmelser er givet Erstatning for den Indskrænkning, som Ejeren midlertidig vil faa i Benyttelsen af sin Ejendom, findes en saadan Bestemmelse ogsaa naturlig. Det oplyses derhos i Bemærkningerne, at Justitsministeren har undladt at medtage en Bestemmelse, som Magistraten havde foreslaaet, nemlig, at der ved Taksationskommissionens Afgørelse kunde tages i Betragtning, om den paagældende Ejendom ved passende Foranstaltninger kan bringes til at kunne benyttes i det væsentlige paa samme Maade som hidtil, f. Eks. ved, at der som hel eller delvis Ekspropriationsgodtgørelse tillægges Ejendommen et andet Terræn. Jeg tror, at Justitsministeren har handlet rigtigt ved ikke at medtage dette. Jeg skal dog i denne Forbindelse bemærke, at Justitsministeriet, da man forelagde Lovforslaget om en helt ny Byggelov i 1911, om end med Betænkelighed, havde medtaget dette. Men jeg finder det, som Forholdene nu foreligger, rigtigt at undlade det. Jeg skal heller ikke undlade at gøre opmærksom paa, at i Grundloven findes der nu andre Bestemmelser om Ekspropriation, end der fandtes den Gang, og at man altid ved Bestemmelser om Ekspropriation bør være varsom og egentlig kun give dem i Tilfælde som det foreliggende, naar alle Parter er enige derom.

Det er det væsentlige, jeg har at sige om Realiteterne. Om det særlig formelle kan jeg ikke undlade at gøre en kort Bemærkning angaaende Lovforslagets Titel. Jeg synes nemlig ikke, at man kan beholde en saadan Titel. Den hedder nemlig: „Forslag til Lov om en forandret Affattelse af Bygningsloven for Staden København af 12. April 1889 § 14, saaledes som denne er affattet ved Lov Nr. 21 af 27. Februar 1897“. Det vil sige, at først har man en Lov af 1889 og saa en anden af 1897, og dertil knytter man nu Bestemmelsen af 1922. Jeg synes, det vilde være meget kortere, om man skrev, hvad Loven gaar ud paa, nemlig: Lov om Afstaaelse til visse offentlige Brug af Grunde, Bygninger med videre i København. Saa vidste man, hvad Loven drejede sig om. Ingen uden de